

sygn. akt: I C 2352/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 17 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy w Lubinie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marek Tęcza

Protokolant sekr. sądowy Justyna Łazińska

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2014 roku

w L.

sprawy z powództwa (...) **S.a r.l z siedzibą w Luxembourg**

przeciwko **J. D.**

o zapłatę

oddala powództwo.

sygn. akt I C 2352/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.a r.l. w Luxembourg w ramach elektronicznego postępowania upominawczego domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej J. D. kwoty 459,98 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od 03 lipca 2013 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenia od pozwanej zwrotu kosztów postępowania oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że na podstawie umowy cesji wierzytelności przejęła od firmy (...) S.A. prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu świadczenia usług związanych z zawartą umową abonamentową. Podała także, że wezwała pozwaną do uregulowania zobowiązania wynikającego z dokumentów finansowych tj. noty obciążeniowej nr (...) z 28 grudnia 2011 roku na kwotę 386,82 zł płatnej do 18 stycznia 2012 roku, jednak powyższa należność nie została uregulowana. Argumentowała nadto, że na dochodzoną pozwem należność składa się kwota 386,82 zł tytułem należności głównej oraz kwota 73,16 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za okres od 18 stycznia 2012 roku do 02 lipca 2013 roku.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w ramach elektronicznego postępowania upominawczego postanowieniem z 22 października 2013 roku, w sprawie VI Nc-e (...), w oparciu o treść art. 505³³ § 1 kpc, stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Lubinie.

Pozwana J. D. na rozprawie 17 lutego 2014 roku oświadczyła, że nie wie jakiej należności domaga się od niej strona powodowa, nie wie o jaka umowę chodzi i nie jest winna żadnych pieniędzy stronie powodowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 października 2012 roku (...) S.A. w W. zawarła z (...) S.a r.l. w L. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której dokonała na rzecz strony powodowej cesji wierzytelności obejmujących między innymi wierzytelność w kwocie 386,82 zł wobec J. D., wynikającej z noty obciążeniowej nr (...) z 28 grudnia 2011 roku, z terminem płatności do 18 stycznia 2012 roku. (...) S.a r.l. w L. pismem z 02 grudnia 2013 roku zawiadomiła pozwaną o powyższej cesji wierzytelności.

dowód: zawiadomienie o przeniesieniu wierzytelności k. 13, częściowy wykaz wierzytelności k. 13, umowa sprzedaży wierzytelności z 17 października 2012 roku k. 14–15.

Sąd zważył, co następuje:

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z art. 509 kc, dotyczącego umowy przelewu wierzytelności, niemniej jednak nie udowodniła zasadności swojego roszczenia zgodnie z treścią art. 6 kc. Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lipca 2006 roku, w sprawie V CSK 187/06). Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 kc wierzyciel może przenieść wierzytelność na osobę trzecią, przy czym wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o odsetki.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła zapłaty od pozwanej kwoty 386,82 zł wynikającej z noty obciążeniowej nr (...) z 28 grudnia 2011 roku oraz kwoty 73,16 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od nabytej przez nią wierzytelności od operatora telewizji cyfrowej (...) S.A. w W.. Dla skuteczności roszczenia strony powodowej koniecznym było zatem istnienie powyższej wierzytelności wobec pozwanej, do której prawo miałby poprzednik prawny strony powodowej. Niemniej jednak zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, że wierzytelność scedowana na rzecz strony powodowej w rzeczywistości przysługiwała cedentowi.

Z przedłożonej przez stronę powodową umowy sprzedaży wierzytelności oraz częściowego wykazu wierzytelności wynika, że 17 października 2012 roku zawarła z firmą (...) S.A. w W. umowę sprzedaży wierzytelności nabywając między innymi wierzytelność wobec pozwanej w kwocie 386,82 zł tytułem noty obciążeniowej nr (...). Niemniej jednak z powyższej dokumentacji nie wynika z jakim zdarzeniem prawnym związana jest powyższa należność. Z treści uzasadnienia pozwu wynika, że przedmiotowa wierzytelność przysługuje z tytułu świadczenia usług związanych z umową abonamentową, mimo to strona powodowa nie przedłożyła żadnych dowodów potwierdzających powyższe okoliczności. Pozwana na rozprawie w dniu 17 lutego 2014 roku oświadczyła, że nie wie z jaką umową i należnością związane jest roszczenie strony powodowej, natomiast powodowa spółka nie przedłożyła ani umowy łączącej pozwaną z operatorem telewizji cyfrowej, ani samej noty obciążeniowej w celu wykazania istnienia scedowanej na swoją rzecz wierzytelności. Należy przy tym wskazać, iż ciężar dowodu w tym zakresie zgodnie z art. 6 kc, spoczywał właśnie na stronie powodowej, która z umowy abonamentowej wywodziła korzystne dla siebie skutki prawne. Nieprzedłożenie powyższej umowy, ani noty obciążeniowej przez stronę powodową nie pozwala na ustalenie, że przelana wierzytelność wobec pozwanej faktycznie przysługiwała poprzednikowi prawnemu, a tym samym cesjonariuszowi. Dlatego też powództwo podlegało oddaleniu i w związku z tym orzeczono, jak w sentencji wyroku.